

Piatok 3.9.2010 Nákladiakom do Paríža

Už sa mi točí hlava z vína, ale tie nechty na nohách jej ešte ostrihám. Alebo sa na to vykašlem a skúsím márný nočný boj znovu zajtra? Asi nie, skúsime ešte raz. Aj keď som úplne vyplúťá z posledných dní, tak to nevzdám, nasadím si čelovku a do štvorice sa pôjdem priplichtiť k spiacej Mille s nožničkami a pevným odhodlaním jej ostrihať nechty na nohách. Mám pocit, že má na nechtoch senzory pohybu. A to už 3. deň bezradne vyzúva ponožky a s plačom sa díva na prsty. Začalo to počas dlhočiznej cesty do Paríža. Aby som čo najviac skrátila 8-hodinovú cestu v sťahovacej dodávke, hrali sme hru „Los fet’as smrd’as“ alebo inak smrdia ti hrozne nohy, pri ktorej si všimla svoje neostrihané nechty. Asi polhodinu sa snažila si ich vykukať a ďalšiu polhodinu sa snažila si ich ohrýzť. Medzitým si samozrejme všimala každú kravu popri diaľnici a i to najmenšie lietadlo vítala s rovnakým nadšením, akoby bolo prvé v živote, aké videla.

Slavino pokojne sedel za volantom našej mega mašiny – Iveco Daily /menšiu už fakt asi nemali/ a ja som rozmýšľala, čo všetko treba nakúpiť do prázdneho 4-izbového bytu, čo sa má stať naším novým domovom. Pôvodne chcel vziať menšie auto, ale nebol si istý, či by sme tam napakovali všetky naše rárohy v Nemecku. No a v požičovni mu dali nakoniec obrovskú skriňovú dodávku, ktorú sme so všetkou snahou naplnili tak na 1/3. Cesta ubiehala podľa plánu a šofér bol spokojný. Obával sa parížskych dopravných špičiek, no tie sme ani nezažili a takmer na minútu presne sme zaparkovali pred našou bytovkou v Saint Germain en Laye. Na rozdiel od Nemecka je Paríž cez deň

prijemne slnečný a teplý. Ráno i večer však je už cítiť prichádzajúcu jeseň.

Saint Germain en Laye je okrajová štvrť Paríža skôr prímorského charakteru, vzdialená 25 minút od centra. Mám pocit, že som na dovolenke a každú chvíľu očakávam, že niekde zazriem belasé more. Naša bytovka sa nachádza medzi rodinnými domami v kopci a po ceste do centra, ktorá trvá iba 10 minút sa človek riadne zapotí. Môj prvý dojem z bytu bol: „Uf, tak tu sa dá hrať schovávačka“. 130 m², 3 spálne, obývačka s jedálňou a zatrávenou terasou a 2 záchody a 2 kúpeľne. Tak to bude chcieť veľa kreativity, aby sa človek cítil ako doma. Poučení z Nemecka, sme radšej nafotili všetky poškodenia, čo sme našli.

Nechcem, aby mi potom niekto trieskal o hlavu také drobnosti, ako napríklad obitie farby na radiátore o veľkosti 2x2 milimetre, pozostatky vodného kameňa v rýchlo varnej kanvici alebo poškriabanú kachličku v kúpeľni, či dierku v závese. To som si užila pri odchode z Nemecka. Typicky nemecké... ako im dokázať, že to predtým už mohlo byť, keďže mi vôbec nenapadla pri prisťahovaní si všímať takéto drobnosti. Ešteže je tu kuchyňa zariadená. Milla sa väčšinu dňa zabáva behaním z jednej miestnosti do druhej, alebo tým, že na terase pozoruje červené chrobáky. A, mimochodom terasu. Včera ju využila i naša suseda Valerie, ktorá sa po vymknutí, musela nejako dostať do bytu, tak to vzala cez našu terasu. Je to milá baba okolo 35-tky s 2 deťmi. Prisťahovali sa iba pred 2 týždňami. Uprostred obývačky som roztiahla svoje relaxačné lehátko, o ktoré je momentálne boj.

Hneď na 2. deň sme sa vybrali so zoznamom do blízkej Ikey. Ako úlovok sme priniesli komplet spálňu, stôl k počítaču a ešte nejaké drobnosti pre Millinu izbu. Po štvanicí a nervozite na všetkých 3 stranách sa mi podarilo pri platení vopchať platobnú kartu do nejakého nezmyselného otvoru na platobnom terminále.

Samozrejme, že musel prísť servisák, aby mi ju odtiaľ vytiahol. Zožala som pár zvláštnych úsmevov, ale inak boli všetci milí, aj tí ľudia, čo čakali za nami v dlhočiznom rade. Ešteže nedisponujem schopnosťou čítať myšlienky. A to som sa nadmerne ponáhľala, aby som uspokojila podráždeného Slavina a nervózne Millu. Ako keby nevedeli, že zariadiť komplet byt nie je záležitosť 5 minút. So svojho nákupného zoznamu som si tak po prvom nákupe od čiarkala tak asi 15 percent a na ďalší už ani pri takýchto podmienkach nemám náladu... A to sa dnes Slavino rozčuľoval, keď chcel kolegom hrdo naservírovať zmrzlinu, že nemáme žiadne misky... Hm, veď som mu to v Ikee vravela, ale on iba nekompromisne zakrútil hlavou, že také prkotiny zo zoznamu si môžem nakúpiť potom aj sama. Takže dnes si naberal šťavu a mäso z hrnca lyžičkou, pretože naberačka ešte nie je odčiarknutá...

Millu sme hneď dali do vlastnej izby. Je žltá a priestranná so zabudovanou skriňou ako v každej izbe. Dnes objavila čaro maľovania na steny a ja ďakujem Bohu, že majiteľ bol taký rozumný a vymaľoval steny umývateľnými farbami. Okrem toho sa jej páči pchať všetko čo sa dá do elektrických zásuviek. Dúfam, že ju nekopne, stačí, že má teraz sopeľ, nepotrebujem tu hneď aj behať po lekároch. Medzitým mi pokus č. 4 nevyšiel a ja mám chuť nechať svoje dieťa chodiť s prerastenými nechtami. No, víno už riadne cítim, tak to zabalím, aby som načerpala energiu a optimizmus na zajtrajší výlet do Ikey a iných potrebných destinácií.

Pondelok 6.9.2010 Ako sme odškrtovali nákupný zoznam

Včera sme mali konečne prvý pohodový deň. Pohodový znamená, žiadne nakupovanie a odškrtovanie nášho megazoznamu. Konečne sme si užili trochu oddychu, vytiahli sme bicykle a šup s Millou do vozíka za spoznávaním nášho mestečka. Evidentne tu ľudia nie sú na príviesné vozíky za bicyklami zvyknutí, pretože sa nás ich niekoľko naň pýtalo a zožali sme toľko pohľadov ako nejaké celebrity. Milla zatiaľ spokojne cumľala palec. Spravili sme si výlet do okolitých lesíkov a zakončili sme v zámockej záhrade na detskom ihrisku. Z východnej strany záhrady je vidieť La Défance s mrakodrapom, kde pracuje Slavino na 32. poschodí, i špic Eiffelovky.

Mala som pocit, že celé Saint Germain en Laye je buď na prechádzke v lesíku, behá po parkoch a záhradách alebo je s deťmi na ihrisku. Behanie je tu jasný top šport. Behá tu asi každý, kto je schopný nejakého pohybu. Francúzi sú štíhli (aspoň v tejto časti) až vychrtlí. Po pár minútach sledovania bežcov som nadobudla pocit, že by som mala asi nejako schudnúť, aby som nekazila priemer. No, nech budem robiť čokoľvek, určite nebudem mať nikdy také štíhle lýtko ako väčšina Francúzok, tak sa vykašlem na to...

Na ihrisku si Milla hneď našla niekoľko kamošiek v jej veku a na privítanie si s jednou dala i „bise“ pusu. Lietadlá ju držia stále, takže behala po ihrisku a každému ukazovala. Pochopila výraz „more“ – viac, a keď vidí viac lietadiel ako 1, tak kričí „more, more“. Večer sme ukončili násilným ostríhaním nechťov na nohách, pričom revala ako pavian. Na svoju izbu si už zvykla a myslím, že sa jej tam celkom páči.

Večer som jej ešte ušila závesy, ladiace s farbou stien a potom sme jej ešte rozložili penové puzzle na podlahu. Jej izba je teda ako prvá hotová a už tam nič nechýba. Hm, možno ešte nejaká patchworková deka, do ktorej sa pustím, keď bude môj zoznam úplne odškrtný.

Pravá bagetožrútko

Mimochodom, zoznam sa silne zoštíhlil počas horúčky sobotňajšieho dňa. Keďže nám kolegovia z Nemecka priviezli naše auto a ostali až do soboty, museli sme využiť ich silné ruky. Chudáci, ešte nevedeli, čo ich čaká. Hneď po francúzskych raňajkách – čerstvej bagetke, kozom syre, jambon- šunočke a jogurtíkoch sme vyrazili. Inak, Francúzi by sa mohli premenovať zo žabožrútov na bagetožrútov. Najčastejším módnym doplnkom ja tu bageta pod pazuchu.

Určite už do Ikey v sobotu nepôjdeme. Predierali sme sa v tlačnici a odstáli si pol hodinu v rade pri pokladni, ale..... s nadmerným úspechom. Už máme: rozkladací gauč do obývačky so stolíkom, rozkladaciu rozkladací gauč do pracovne, asi 5 lampa a svietidiel, paplóny a vankúše pre hostí, mikrovlnku, kanvicu, monitor s TV a veľa iných potrebných prkotín pre každodenný život. Pri poslednom platení to vzdala i moja platobná karta, asi prekročený povolený limit. Nečudo, že kolegovia vzali nohy na plecia hneď po obede a odfrčali späť do Nemcov.

Dnes som sa vydala na hľadanie Lidlu. Môj drahý známy obchod. Čakala som, že sa v ňom nadýcham trochu nemeckého vzduchu, ale Francúzi si ho prerobili svojím neorganizovaným štýlom, a aj tak som tam obyčajné ovsené vločky a klasickú ryžu na ryžový nákyp nenašla. A to som sa tam trepala cez pol mesta a vyšliapala na bicykli, s jazykom na kolenách, náš kopec pri dome. Ale nevádi, aspoň som našla nemecké „wuerstchen“ pre Millu. To bolo radosti na celý obchod. Asi všetci počuli jej nadšené mňam mňam. Taktiež mi chýba DM drogeria so širokým výberom detského sortimentu a najmä kašičiek. Tu som našla 3 druhy i vo veľkom hypermarkete, väčšinou osladené, tak uvidíme, ako budú šmakovať. Tak to vidím, že pri prvej návšteve, kedy majú prísť Slavovi rodičia, prídu s taškou plnou ovsených vločiek pre mňa a kašičiek pre Millu.

Postupne si zvykám i na umývačku riadu, ale pri 2 hrncoch je ju ťažké naplniť. Chcelo by ich viac. Asi ich pridám do zoznamu. Stále rozmýšľam, čo s terasou, asi budem musieť kúpiť kosačku. Ručne to ťažko skosím, či zostrihám. V dlhom páse boli voľakedy vysadené bylinky. Našla som tam mäta, rozmarín a žabu. V záchvate upratovania som povytŕhala vyrastené pahýle stromčekov a pšenicu, ktorej semienka tam priniesli vtáky. Ale tých 25m2 si pýta kosačku a rýľ. Aspoň sa nebudem nudiť, vždy som chcela mať nasadenú levanduľu, bazalku a iné bylinky. Dokonca by som si na jar, podľa hĺbky zeminy, trúfla na mrkvu, petržlen, papriky a rajčiny.

Streda 8.9.2010 Neznášam papierovačky alebo ako sa dostať do materského centra

A že Nemci majú otrasnú administratívu. Cha, to nemajú na Francúzov. Dnes som sa bola na radnici, na oddelení sociálnych vecí a rodiny pýtať na materské centrú. V bulletine som našla, že sú tu 3, ale bez udania adresy. Jednoduchá otázka, na ktorú som čakala jednoduchú odpoveď. Hm, po príchode ma uvítala milá pani, ktorá tvrdila, že mi všetko vysvetlí. Paráda. Dala mi kopu letákov, medzi nimi i ten, kde som našla informáciu a povedala, že si mám dohodnúť stretnutie po telefóne, prísť a potom dostanem potrebné informácie. Super, telefón nám zapoja do 2 týždňov. Aby som malú dala 2x do týždňa na 4 hodiny do Halte garderie, ako sa to tu nazýva, musím priniesť Carte familiale. Na tú potrebujem od rodného listu, cez výpis platu, spotreby domácnosti, daňové priznanie, poistenie až po potvrdenie iného miestneho úradu a iné potvrdenia. Keď to všetko budem mať, tak mi vypočítajú určitý rodinný index, na základe ktorého

mi vypočítajú, čo by som v Halt Garderie mala platiť. No a keď to budem mať, musím kontaktovať všetky miestne Halte Gerderie a čakať, či by Millu vôbec zobrali, keďže je oň veľký záujem. Kartu treba vždy behom januára obnoviť – znova doložiť všetky dokumenty. Takže na tento rok to už asi nechám, aj tak by som pri tom asi len stratila nervy.

Slavo má to isté v práci. V banke podpisuje zmluvu a potom dokument, že podpísal zmluvu a následne ďalší dokument, že podpísal predchádzajúci dokument. Kážu priniesť kópiu pasu a keď ju prinesie, povedia, že je neplatná, pretože kópia nebola urobená za ich prítomnosti. Na to, aby tu niekoho pustili do fitness centra, treba priniesť potvrdenie od lekára o schopnosti. A tak ďalej. Ešteže viem francúzsky, lebo inak by som sa nikam nepohla.

Ale aspoň jedna pozitívna správa dňa. Našla som obyčajné ovsené vločky. Síce americké, haha, ale našla. A to nestáli 5 € malý balíček ako v bio obchode, iba 2 €. Slavo dnes telefonoval z práce, že sa psychicky pripravil na večernú návštevu Ikey a môžeme ísť doraziť náš zoznam. Uvidíme, či ho cesta z práce v prepchanom RER vlaku neodrovná. Určite príde domov s teplou bagetkou pod pazuchou, vyzimení od sychravého počasia, ktoré včera prišlo s veľkou búrkou.

Je po polnoci a my sme odpratali poslednú škatuľu. Už máme jedálenský stôl, ale iba 2 stoličky, pretože zvyšné sa nám nevmetili do auta. Dokonca som stihla zahnúť a zašiť i záves do spálne a už ho radostne šnúrkou ťahám tam a späť. Po 25-om raze to liezlo Slavinovi na nervy, no moju radosť to nezmenšilo. Na našom zozname zostáva posledných 5 vecí, ktoré si viem kúpiť už aj sama.

Štvrtok 9.9.2010 Kosila terasu keramickým nožikom

Slovenský zväz záhradkárov by bol na mňa po dnešnom výkone hrdý. Po raňajšom budičku vo forme hlučnej kosačky pobejúcej okolo bytovky, som sa rozhodla k útoku. S Millou na rukách, zamazanou od raňajok, som sa sebavedome vybrala za čatou záhradníkov, ktorí majú na starosti náš komplex. Milému chlapíkovi som vysvetlila svoju situáciu s terasou a bokom som poškuľovala po mojom cieli, kosačke. Netváril sa nadšene, pretože by ju bolo treba vytrepať do 1. poschodia pešo. Ale sľúbil, že sa poradí so šéfom a keď, tak príde a poseká. A tak sme celé doobedie čakali.

Medzitým vybehla na svoju terasku Valerie s metličkou a rýchlo si pozametala čisté kachličky. Len tak mimochodom prehodila, či sa chystám niečo robiť s našou džungľou. Nadšene som jej vyličila svoj inteligentný plán s veľkou kosačkou, s ktorou by to bolo raz-dva. Samozrejme, že som nemohla povedať, že najradšej by som ju celú vypálila, aj s koreňmi ako to robia indiáni vo Venezuele. Predpokladám, že by som riskovala príchod požiarnikov a najmenej týždňovú slávu na prednej stránke miestnych novín s titulkami „Slovenka chcela podpáliť bytovku“.

A potom sme čakali ďalej, a ešte ďalej, až prišiel obed. Záhradníci si naložili inštrumenty do auta a odfrčali. V rámci Millinej výučby sme im dali, ako sa patrí, pápá. Neostávalo nám nič iné ako sa naobedovať. Ak by Milla nemala 17 mesiacov, tak by som rozmýšľala, či nie je tehotná. K obedu boli zapekané zemiaky a kyslé uhorky. Zemiaky nechcela ani vidieť, ale uhoriek stiahla pol pohára. Hlasným gromom dala najavo, že stačilo a odobrala sa háha.

Po chvíľkovom dumaní ma napadlo, že mám predsa keramický super nôž od svokry. Mäso sa ním krája ako maslo, tak možno sa poddá i polmetrová húština. Štatistika je perfektná vec. Vyšlo mi, že keby denne spravím 1m2, tak som za nejaký mesiac hotová. Otázne je, čo by pri dennodenných dažďoch bolo potom tam, kde som začala. So zaťatými zubami som začala na východnom fronte vedľa Valerininej terasky. Nepriateľ je prefikaný. Rozdeľuje sa na 2 skupiny. 1. ľahkosarežúca tenká tráva. 2. široká tráva s hrubými stebkami rastúca v hustých trsoch. Práve tá je v prevahe a spomaľuje oslobodzujúci postup. Ruky mám dodriapané, nôž by ešte rezal, no už nevládzem. Zajtra pokračujeme. Akurát rozmýšľam, čo s tou zväčšujúcou sa kopou v rohu. Hm, v zámočkej záhrade sú kozy pre deti. V podstate by som tam mohla

nejaké vrece priniest', ešte by mi boli aj vďačné. Uvidíme, čo na môj geniálny nápad povie manžel. Možno zostane znovu bez slov, ako obvykle pri mojich geniálnych nápadoch a utrúsi: "Ako ťa toto mohlo vôbec napadnúť?"

Pondelok 13.9.2010 Na západe nič nového a 5 Venezuelčaniek zo skúmovky

Chytro si prepudrujem nos a pozriem do obrovského zlatom zdobeného zrkadla, či je moja parochňa bezchybná. Vypnem hrud' v korzete, ktorý je tak stiahnutý, že sa môžem popýšiť obvodom pása vo veľkosti čajovej šálky. Lokaj už na mňa čaká. Poslal ho po mňa môj manžel Slavomirus IV. Slnko, ktorý obýva veľký zámok na opačnom konci nášho zámockého lesa. Z môjho menšieho zámocku, trvá cesta na koni iba 5 minút. Ponáhľam sa a za mnou šuchoce moja vlečka. Je nová, ako aj celé šaty, ušité z najjemnejšieho brokátu, prešivaným striebrom. Moja sľizka ho priniesla priamo od najlepšieho obchodníka s látkami v Paríži pred 2 týždňami. Presne na túto príležitosť...večera s manželom. Nechcem ísť kočom, radšej na koni, aby som si vychutnala západ slnka v korunách obrovských stromov. Chladný vzduch mi pohladí lica...

Ups, skoro som vrazila do koňov, pokojne klusajúcich predom mnou po parkových cestičkách a spadla z bicyklu. Je tak jednoduché sa zasnívať, keď je človek v takomto prostredí. Milla pokojne chrúmala mrkvu vo svojom privesnom vozíku. Slnko mojich očí mi kladie otázku, čo bude na večeru. A hneď som bola v realite. Žiadne pozvanie na večeru od manžela, nie tento krát, ale hreje ma aspoň myšlienka, že tento rok si ešte nesplnil svoju povinnosť pre mňa navariť, tak sa toho dočkám. Dúfam, že nie v posledný decembrový týždeň. Pokojne uháňame nespočetnými uličkami zámockého parku. Na jednej strane je zámok de St. Germain a križom cez park asi 5 km druhý, menší, Chateau de Val.

Nevymenila by som ich za centrum Paríža, ktoré sa hemží nespočetnými turistami, predavačmi suvenírov a dlhočiznými radmi. Do centra sme sa dostali v sobotu. Pozreli sme si La Défence, kde robí tato – betónovo-kovová džungľa a potom sme sa dostali cez Champs Ellyseés, Eiffellovku, Invalidovňu až k Louvru. Pri Eiffelovke bolo toľko predavačov suvenírov koľko turistov. Nerozumieme, ako sa tým môžu vôbec ľudia užiť. Slavo vrazil, že sú tuším nejako podporovaní štátom... hm, aj tak.

Nedelu sme si potom už vychutnali iba v spomínanom zámockom parku. Stretli sme tu chlapíka, teda, on stretol nás, alebo inak, zaujal ho náš vozík. Dali sme sa do reči a zistili, že je z Venezuely, Slavova krajina č. 1. Len-tak mimochodom som sa pýtala, koľko má detí, keďže by chcel tiež privesný vozík. Vyšlo z neho, že 5 a všetko dievčatá, každý rok 1 až na posledný rok. Slavo od nadšenia burácal a ja som sa zmohla iba na jediné, že by som sa s ňou rada zoznámila. Bola neďaleko, kojila 2-mesačné dvojčiky. Utla žienka, menšia odo mňa, nevyzerala vôbec unavená. Pri sebe jeden 2-kočík a jednu buginu pre dieťa č. 3. vo veku Milly. Slavovi to samozrejme nedalo a hneď sa spýtal. Ako sa im to tak podarilo. Hm, všetky sú z umelého oplodnenia, teda chcené. Širokým úsmevom mi rekordmanka povedala, že najprv plakala, že nemôžu mať deti a teraz plače, že ich majú veľa. Nasucho som preglgla a tešila sa, že zatiaľ také niečo nezažívam, aj keď som jej v kútiku duše závidela. Naš vozík si vyskúšali, radili sa, čo by aký kúpili, asi 2 dvojité, vymenili si so Slavom vizitky a rozlúčili sa. Možno sme získali známych, možno aj priateľov. Čas ukáže.

Inak, západný front stále odoláva. Východný front terasy kapituloval a dokonca podpísal mierovú dohodu. Hneď na druhý deň po zrezaní, začala tráva vysychať. Asi jej chýba tieň a vlhko toho vysokého pralesu, alebo sa zľakla mojej novej pomocníčky Milly alebo sa zľakla mojej novej zbrane – noža Tupperware. Ten keramický som značne otupila a netuším, akým spôsobom sa bude dať nabrúsiť. A že sú neotupiteľné, no už to vidíš... Ale nevadí, už to vyzerá kultúrnejšie a v piatok som si dokonca nasadila petržlenovú vňatku a cibulky narcisov a tulipánov. Škoda iba že, so skosením trávy sa už Milla po terase voľne pohybuje a ako naschvál si vybrala môj petržlen ako objekt na trhanie, skákanie a ohadzovanie... Keďže jej momentálnou najväčšou záľubou je hádzať veci, príde jej hrozne smiešne hádzať veci z terasy. Ako jej

však vysvetliť, že naša terasa je priamo nad vchodom do nášho areálu a taký ručný rýľ by mohol niekoho aj zabiť? Modlím sa, aby sa tak nestalo.

Nákupný zoznam odškrtnutý. Zostáva mi len obatikovať závesy do obývačky – farby by mi mali prísť poštou do piatku a ušiť patchworkovú deku do host'ovskej. Tak, moje umelecké ja sa môže začať realizovať, vidím to na mnoho dlhých jesenných večerov.

Najväčšou novinkou dnešného dňa je raňajšie kojenie. Rozhodla som sa nahradiť prso fľašou, ktorú doteraz Milla úspešne ignorovala. Vybrala som schválne raňajšie kojenie, čo je okolo 5.-6.00 hodiny, kedy ešte nevníma. Na 1. krát so pripravila 1,2 dcl umelého mlieka a so zatajeným dychom som jej strčila cumeľ do pusy. Ťahala ako divá, za 30 sekúnd bola fľaša stiahnutá a chcela ešte prso. V nemom úžase som sa utvrdila, že gény na rýchle jedenie alebo satie má po tatovi. Bude raz aj ona súťažiť v rýchlom jedení bryndzových halušiek, ktorých 600 gr jej tato zvládol za 24 sekúnd? Uvidíme. Tak, vyzerá to, že oddnes sa kojíme už iba večer a možno sa posunieme bližšie k Mille č.2.

Utorok 14.9.2010 A ešte si prosím fosíliu

Dnes som ráno vyštartovala nakupovať s novým zoznamom. Hm, myslela som, že už budem mať pokoj, ale... garníže do obývačky sú nepoužiteľné, lebo na nedajú vytočiť hlavičky nabok. Stôl v jedálni potrebuje ochrannú fóliu, lebo ako poznám Milline stolovanie, stačilo by raz a bolo by po peknom drevenom efekte, v záchode chýba kôš, Milla potrebuje väčšiu fľašu na raňajšie mlieko a ešte sa vypálili obe stretávacie svetlá na aute. Tie žiarovky som dostala za úlohu od Slavína spolu s 10 ampérovými poistkami do auta.

S najlepšou kamoškou navigáciou sme teda vybrali vhodné miesto – nákupné stredisko cca 15 km od nášho domu. Milla nebola 2x nadšená už pri prvom súkaní jej nôh do nákupného vozíka. A to nás čakali ešte 3 ďalšie zástavky. V Ikee som ledva ťahala za sebou 3 garníže a snažila sa ju na rukách upokojiť. V aute dostala uhorku, aby ešte vydržala. V Auchane niekde uchmatla surový zemiak a s chuťou sa do neho postila. Tak dostáva hneď sáček odváženého hrozna, ktorý ako naschvál s veľkým krikom pri regáli s obrusmi zhodila na zem. Hrozno bolo po celej uličke. Dnes obed určite nestihneme načas, napadlo mi a rýchlo som hodila do košíka nejaké Nestlé baby jedlo.

Vyšťavená som nasadla do auta a nahodila adresu auto predajne. Ďalších 5 km jazdy. Milla vzadu kričí, mne škvrka v bruchu a navigácia nás ťahá do nejakej zapadákovskej dedinky, kde po dosiahnutí cieľu práve začína pole. Hm. Samozrejme, že to nemôže byť tu, tak sa pýtam okoloidúcich, ktorí záporne vrtia hlavou, že sa musím vrátiť do obchodnej štvrte.

Tak vyrážame v miernom stave excitácie späť. A zrazu vidím obrovskú predajňu. V natešení vbehnem do jednosmerky a nenápadne musím cúvať. Z toho, že mi na kruhovom objazde vodič z vedľajšieho pruhu

drzo vbehol do pruhu, aby odbočil doprava si už nič nerobím. Vyťahujem unavenú Millu a snažím sa ju uchlácholiť oznamom, že toto je naša posledná zastávka, potom už iba 30 minút naspäť, dobrý mňam, mňam obedík a ideme haha.

V chvate sa rútim k predavačovi a vysvetľujem aké chcem žiarovky. Tie dostávam takmer okamžite, dokonca v 2-balení trochu lacnejšie. No a potom si spomínam na poistky. Snažím sa prekričať revúcu Millu. Predavač najprv pozerá a potom vybuchne do smiechu. Super, na Millu to zabralo a je ticho. Tak utrúsím tiež nejaké to chichi a čakám, že mi rýchlosťou svetla splní moju požiadavku. Namiesto toho sa dozviem, že fosílie v obchode nedržia....ak teda myslím to zvieru, čo sa zahrabalo do zeme a skamenelo. Moje haha, mu dáva jasne najavo, že to vôbec nebolo vtipné, pretože fosíliu asi ťažko namontujem do auta. Tu ma vyzve, aby som ho nasledovala a ukáže s vysvetlením na „fusible“ – poistku. No, veď to som mu aj hovorila, ale asi bola Milla hlasnejšia.

Pán mi zapraje príjemný deň a ja posledný krát pchám dieťa do autosedačky. Slavo dnes príde až okolo 23.00, tak to bude ešte dlhý príjemný deň.

Okrem toho som začala riešiť Millino cucanie palca. Cez deň jej ho obväzujem. Francúzi nemajú klasický obyčajný obvaz. V lekárni mi ukázali komplet všetky, čo držia sklado. Všetky sú elastické. To znamená, že si ho jednoduchšie z palca dá dolu. Nechcem skúšať rady našej pediatričky typu namočiť do Tobasca, štipľavej papriky a podobne. Horšie je to s udržiavaním čistoty, pretože obviazanou rukou pochyť všetko možné aj nemožné a tou istou rukou potom je. Niekedy má obvaz rôzne farby, vône a tipujem i chute. Na spánok palček dostane späť. Zvíta sa s ním vždy ako so starým nájdeným priateľom.

Nedeľa 19.9.2010 Zámky a vínne pivnice

„Demande-moi la lune, demande-moi les clefs, demande-moi de te suivre, je te suivrai. Demande-moi le ciel, demande-moi l'impossible, demande-moi ton chemin, je t'aidrai. Demande-moi ce que tu veux, demande et je passe aux aveux...” „pieseň od Marca Lavoine mi hučala hlavou od soboty rána.

Snažila som sa ignorovať Slavové nadávky, ktorými počastoval všetkých Francúzov, na ktorých si spomenul pri hľadaní benzínovej pumpy. Už približne pol hodinu sme brázdili všetky možné uličky a snažili sa spoľahnúť sa na navigáciu, veď čerpačka musela byť len niekde tu. Ale nebola. Zakaždým ju asi pred našim príchodom odstránili, alebo sme mali chybnú navigáciu. Na displeji nám už neukazoval ani dojazd, takže som dúfala, že nebudeme musieť tlačiť... Milla bola už 3. deň nervózna, ja som bola úplne vyčerpaná z týždňa, Slavo doslova napálený. A takto sme mierili do vínnej oblasti Vouvray, Touraine a Chinon vzdialených okolo 300 km od Paríža.... úžasný začiatok víkendu na vidieku. Ešteže to Marc Lavoine zachránil a ja som rozmýšľala nad slovami, že presne opisujú moju náladu: „ Žiadaj odo mňa mesiac, žiadaj odo mňa kľúče, žiadaj odo mňa, aby som ťa nasledovala a ja ťa budem nasledovať, žiadaj odo mňa nebo, žiadaj odo mňa nemožné, žiadaj odo mňa svoju cestu a ja ti pomôžem. Žiadaj odo mňa, čo chceš,....“

Slavo nakoniec našiel benzínku bez pomoci navigácie. Po vypustení pary, sadol s pokojom Angličana a úsmevom Francúza za volant. Vyťahujem Mille ďalšiu knižku a konečne začína príjemná cesta. Prvou zástavkou sa stáva Orleáns. Centrum je síce trochu rozkopané, ale známú katedrálu Sainte Croix to nijako nepoznačilo. Drobca nechávame vybehať a po nafutrovaní kúskom kuracej bagety sa posúvame ďalej v snahe nájsť dom Janky z Arku. Pri prednáške v jej izbe začne Milla prekrikovať prednášajúcu, takže sa veľmi rýchlo pakujeme a opúšťame historický monument.

Dúfame, že si po ceste do kultúrnej pamiatky UNESCO zámku Chambord trochu zdriemne, ale je svieža ako rybka. Zámok je obrovský a pre množstvo turistov radšej ani nejdeme dnu. Aj tak by sme pri našom nezmarovi veľa nevideli. Tak sa uspokojíme aspoň so záhradami a pred zámkom jej chceme dať obed z pohárika.

Okolo pobeňujú jazdci na koňoch, tak sa mi to celkom darí. Keď zbadá pána venčiaceho 2 miniatúrnych havkáčov, hneď sa chce zoznámiť. Malé metly idú od štekania vyskočiť z kože, ale jej to v návale radosti vôbec neprekáža. S vycerenými protézami zaujali taktiku obehovania okolo Milly, zamotali ju vodítek a Milla padá na zem. Majiteľ šeliem ostáva tiež bezradne stáť, omotaný vlastnými psami, ktoré po zahnaní nebezpečenstva teraz drkocú zubami pri jeho nohách. Navzájom sa ospravedlňujeme a Slavo sa chichoce za kočíkom do popukania.

Po ceste ďalej objavujeme koziu farmu, kde si pozrieme večerné kojenie, pardón, dojenie a odnášane si hruď syra. Pri zdvíhaní Milly, aby si kozenky pohladkala sa mi podarilo odtrhnúť jednej dojacie sosáky, ktoré s rachotom padajú na zem. Oj, to som nechcela, vysvetľujem ako koze, tak i personálu. Sú milí.

Spolu s podvečerom sa vydávame k ďalšiemu zámku Chenonceau, postavenom na rieke. Je omnoho menší a menej honosnejší ako predchádzajúci, zato vstupné má drahšie. Zapadajúcom slnku sa zrkadlí na hladine. Vo vnútri si trochu pobeňujeme, ale skôr nás zaujímajú do detailu vypracované a ostrihané záhrady. Pomaly začíname byť unavení, takže po opustení zámku hľadáme nejaké ubytovanie na súkromí. Pri 1. dvoch sme mali smolu, pretože boli úplne plní, ale pri 3. sme našli ešte voľnú izbu. Jednoduchý hostinec. V izbe sa cítim ako o pár storočí späť. Tapety mi nápadne pripomínajú tie zámocké, s tým rozdielom, že samozrejme, že nie sú tkané, ale z papiera. Skriňa s vyrezávanými ornamentmi tiež pozná ešte Francoisa I. predpokladám. Ale nevadí, za rozumnú cenu sme spokojní. Z okna máme výhľad do dvora, kde pobeňujú kačice a záchod vedľa našej izby hučí, ako by bol priamu u nás. Zarezávame spolu s Millou. Jediná vec, ktorá mi v noci vadí, je zima.

Ráno vyrážame hľadať vínne pivnice a tešíme sa na degustáciu vína. Stíhame si prezrieť ďalší zámok de la Bourdaisiere, ktorého záhrada vonia olejmi skosenej levandule a po boroviciach. Roztrúsené ozdoby nám prezrádzajú, že sa tu v noci konala svadba. S ťažkým srdcom opúšťam zámok a jeho rôzne vône. Je tu najväčšia záhrada s rajčinami, okolo 600 druhov. Ani som netušila, že ich je až toľko.

V jednej z najväčších vínnych pivníc máme smolu. Prehliadka jeho dlhých chodieb, plných lahodného moku, už začala a ďalšia je až poobedie. Kúpime pár fliaš a odchádzame s dlhým nosom. Onedlho naďabíme na ďalšiu menšiu, vlastnenú rodinou so 4 zamestnancami, ktorá vyprodukuje 200 000 fliaš bieleho vína ročne. Po dlhom výklade a prechádzke po pivnici dostávame ochutnať ročník 2008 a 2009. Samozrejme, že sa pri tom tvárime ako znalci. Rozmýšľam, že ešte 1 pohárik a som určite opitá. Francúzske zákony povoľujú jazdu autom i po 2 dcl vína, tak si nerobím starosti o vodiča. Víno nám chutí. Ja necítim žiadny rozdiel v ročníkoch, ale nedám to na seba znáť, tak berieme celý kartón.

Práve na obed dorazíme do Tours, mestečka s niekoľkými katedrálami. So škvŕkajúcim žalúdkom, Slavo naberie pri cúvaní veľkou ranou miestny gaštan. Asi 10 gaštanov nám padne na kapotu a Slavo vybehuje pozrieť výsledok. Iba malá oškrenina, tak sme obaja spokojní, aj keď mi bije srdce ako zvom. Vymákli sme akciu na pizzu 2 za cenu 1, ktorú spokojne prežívame pred katedrálou, ktorej základy pochádzajú z roku 338. Pri zámku Azzay le Rideau, rezidencia Kataríny Medičejskej, mám už pocit, že si nepamätám, ako vyzeral prvý zámok, čo sme navštívili. Tiež je postavený na vode, kde je momentálne asi žabacia pôrodnica v plnom nasadení.

A čaká nás cesta späť. Ešte sa nám podarí ísť si degustovať a kúpiť pár vín. Milla odbieha pri vinicu a nechce sa vrátiť späť. Podľa polohy Homo neandrtálec vieme, že treba utekať s nočníkom. Milla je spokojná, exkrement si nakladáme do kufra plného fliaš a vyrážame na 300 kilometrovú štreku späť. Po ceste zaspáva, zobudí sa až na zápchy, siahajúce 70 km pred Paríž. Navigácia sa nám snaží pomôcť a vedie nás cestami-necestami, v podstate sme možno ušetrili 5 minút. Unavení sa tešíme na posteľ a mne hlavou bežia slová Marca Lavoina: „*Žiadaj odo mňa mesiac, žiadaj odo mňa kľúče, žiadaj odo mňa, aby som ťa nasledovala a ja ťa budem nasledovať, žiadaj odo mňa alebo, žiadaj odo mňa nemožné, žiadaj odo mňa svoju cestu a ja ti pomôžem. Žiadaj odo mňa, čo chceš,....*“

Utorok 21.9.2010 A prišla babíiiiiiiiiiiiiiiii

Ani som sa nenazdala a prifrčala 1. návšteva. Slavinova mamina. Bolo jej smutno za Millou. Svokor sa nemohol uvoľniť z práce, tak sa zbalila a na týždeň priletela. Mille som celý deň vravela, že príde babi a tá opakovala babíiiiiiii a Taráááááááááá,, rozumej Tara, pes, ktorého svokrovci majú. Neskutočné, ako si také malé dieťa zapamätá.

Ešte pred príchodom sme stihli napiecť mafiny a uvariť nóbl večeru z čerstvej ryby, kúpenej na trhu. Samozrejme, že Milla musela pomáhať. Miešala vínovú omáčku a trhala šalát, ktorý aj tak hádzala mimo misy, ale snaha sa cení. Neskôr poutierala stôl, väčšinou aj tak svojim rukávom. Babi prišla s tatom večer a Milla sa jej hodila hneď okolo krku s orlím pohľadom zabodnutím na ligotavé náušnice a retiazku. Uspať ju bol neskôr problém. K večeri sme si otvorili jedno z vín, čo sme kúpili počas degustácie a zožali sme za jeho lahodnú chuť pochvalu. Samozrejme, že svokor bol cez skype hneď informovaný a predpokladám, že teraz veľmi ľutuje, že o takú lahôdku prišiel.

Babi si chce pozrieť celý Paríž. Tak sme dnes začali Versaillským zámkom. Asi 2 hodiny som stála v rade na lístok. S Millou som ani nepredpokladala, že sa pôjdem tlačiť, síce do mohutného, ale aj tak napraskaného zámku. Radšej sme pobudli v nekonečných záhradách. Ale na poludnie s pražiacim slnkom to nebola nejaká paráda. Na trávniky sa nesmie stúpať, tak si Milla ani nepobehala. V podstate by asi ani nebehala, pretože celými záhradami znela z ampliónov baroková hudba s bubnami a tie ju tak vystrašili, že sa ma 1,5 hodiny držala ako kliešť a stále opakovala BANG. No, myslím, že nabudúce si rozmyslím, či sa do Versailles budem ešte brať. Zjedli sme neskorý obed a obe teraz odľúkajú ako bábätká. Zajtra nás čaká centrum Paríža.

Okrem toho som začala riešiť Millino cucanie palca. Cez deň jej ho obväzujem. Francúzi nemajú klasický obyčajný obväz. V lekárni mi ukázali komplet všetky, čo držia skladom. Všetky sú elastické. To znamená, že si ho jednoduchšie z palca dá dolu. Nechcem skúšať rady našej pediatričky typu namočiť do Tobasca, štipľavej papriky a podobne. Horšie je to s udržiavaním čistoty, pretože obviazanou rukou pochyť všetko možné aj nemožné a tou istou rukou potom je. Niekedy má obväz rôzne farby, vône a tipujem i chute. Na spánok palček dostane späť. Zvíta sa s ním vždy ako so starým nájdeným priateľom.

Štvrtok 23.9.2010 Najlacnejšia kabelka za 980€

Môj sen o pár hodinách voľna počas návštevy babíiiii sa pomaly rozplýva. Z babí sa vyklúla najpochťejšia turistka Paríža. Každý večer do noci brownsuje na internete a plánuje v mapách, kam sa na ďalší deň pôjde pozrieť, akú cestu zvolí, na aké metro nastúpi. Zisťuje základné informácie, aby o všetkom mala aspoň trochu šajnu a potom ide pozrieť. No, tak napríklad nes si naplánovala Múzeum

parfumov, časť okolo Madeille, Louvre a prezidentský palác. Možno toho stihne ešte aj viac, ak jej to krvavý otlak na pravej nohe dovoľí. Pri včerajšom spoznávaní sa tak dokaličila v mojich najpohodlnejších topánkach, že ledva dokrivila domov. Hodila sprchu, vypila víno a zalomila.

Ten včerajšok sme ešte absolvovali s ňou. No, po Milliných výstupoch typu búchanie sa o zem, hádzanie sa dozadu a takmer celodenné cucľanie palca nás obe presvedčilo, že 6-7 hodinové natriasanie v bugine nie je to najlepšie. Ešte zoznačiatku sa dalo. Cesta RER k Víťaznému oblúku, pohľad na La Défence, ale keď sme sa blížili k Champs Ellissées a postavili sa do radu, čakajúceho na otvorenie obchodu Luisa Vuittona.... Mimochodom, postavili sme sa tam preto, lebo tam stál obrovský rad prevažne Číňanov alebo Japoncov. Z nablýskaných výkladov nás lákali kabelky rôznych tvarov a veľkostí. Asi po 5 minútach čakania a narastajúcej netrepezlivosti najmladšieho člena posádky, ma babí inštruovala sa spýtať, na čo vlastne všetci tí ľudia čakajú... či dávaj veľké zľavy. To už ale nebolo treba, pretože dvere predajne sa naširoko otvorili a ľudia sa začali pchať dnu.

S Millou sme si krátili čas schovávačkou medzi zrkadlami, keď sa však začali nebezpečne nakláňať pod Millinou váhou, radšej sme ubzikli. Babí sa vrátila napajedená. Najlacnejšia kabelka stála 980€ a na otázku v nemčine, čo stál mini prívesok na kabelku - iniciálky majstra LV, predavači nereagovali vôbec. Tak som bola vyslaná. Mali sme šťastie, bol zlacnený na polovicu. Z 250 na 125€ ☺

A tak sme pokračovali k Eiffellovke cez najdrahšiu módnou ulicu. Babí sa odfotila pri vchode do obchodov Diora, Dolce&Gabbana, Chanela, a v podstate jej to pri každom vchode veľmi sedelo. Jediný rušiaci element na nej boli moje ošúchané, ale pohodlné baťovky. Ešte pred Eiffelovkou babí stihla zjednať cenu maľovaných obrazov, ktoré sa jej páčili, čo jej značne pozdvihlo náladu, pretože je to jej silná parketa. S približujúcou sa veľkou vo mne začala narastať nervozita. Oznámenie možných bombových útokov na verejných miestach a dopravných prostriedkoch, my začalo ešte viac behať po rozume. Keď nie tu, tak kde potom? Všade sa to hemžilo mužmi zákona, ale aj tak ma to nejako neupokojilo. Pri každom zvuku sirény som sondovala naokolo. Po krátkej prestávke na trávniku, som sa radšej chcela odíť, čo najskôr dostať. Aj tak mala Milla už dosť.

Takže babííí chodí oddnes sama a my sme sa navrátili k našej bežnej rutine pozostávajúcej z hier a návštev detských ihrísk, spojených s pečením pieskových koláčikov a nekonečného hinty-palinty na hojdačke. A hneď je svet krajší. Ak sa hovorí, že po 2. roku života prichádza obdobie vzdoru, tak potom neviem, ako to bude vyzeráť pri Mille. To, aby som vyložila celý byt molitanom.....

Dnes sme sa okrem toho vybrali 1.x na stretnutie zahraničných mamičiek s malými deťmi. Tešila som sa, že budeme mať konečne zmenu. U Talianky Arianny, príjemne voňala káva a v obývačke živo diskutovali 2 mamičky. Jedna Nemka, 2. Švédka. Po chvíli sa pridala Dánka so svojim najmladším, 4-mesačným členom rodiny. Usadili sme sa v obývačke a popri čerstvých croisantoch sa pretekali, ktorá povie niečo zaujímavejšie o sebe. Neskôr sa rozhovor zvrhol na vymieňanie si skúseností s babysittingom a to, aké je to hrozné nechať deti u rodičov alebo svokrovcov, respektíve u nich na nejaký čas s deťmi pobudnúť a nakoniec, kam je treba ísť, keď chce človek dobre nakúpiť. Deti medzitým bezprizorne pobehovali po byte. Konečne som pochopila, prečo Milla nechce jesť cestoviny. Volám ich pasta basta. A ako som pochytila z Arianinho okrikovania svojho šarvanca, basta znamená asi prestaň alebo koniec. Takže už žiadne basta pasta krmienie.

Inak malý Talian je asi vo veku vzdoru, pretože mu najväčšiu radosť robilo pricvikávanie prstov do dverí mladších účastníkov alebo silné objímanie Milly, podobajúce sa na smrteľné objatie mravenčiara a pumy. Svoje spotené a ubolené dieťa som po 2 hodkách naložila do kočíka a ponáhľala sa domov za doprovodu Nemky, ktorá chcela trochu pošprechovať a posťažovať sa na ľahký život expatriotov. Tým tu firmy platia ubytovanie a ostatné náklady a majú ľahký život. A potom si môžu i ľahko zabezpečiť i babysitting. Po analýze možností budúceho priateľstva, som jej s malou dušičkou povedala, že aj ja som tá vyvolená, a že to nie je až také ružové, ako sa na prvý pohľad zdá. Dúfam, že sme sa tým pádom takto spolu neprešli posledný raz.

Streda 30.9.2010 Nervy do rezervy

Posledné dni sa nesú v znamení skúšky nervov rodičov. Od soboty, nášho posledného výletu s babíí, je Milla prechladnutá. Boli sme pozrieť zámok De Vicomte. Vstupné tam bolo drahšie ako do Versailles, ale

stálo to zato, prekutrali sme ho od obrovských kuchýň až po kráľovské izby Ľudovíta XIV. Zámok svojimi záhradami slúžil ako predloha k versaillským.

Pri odchode z obchodu so suvenírmi stihla Milla hodiť o zem porcelánovú guľu. Rozbila sa na milión častí a sledovali nás všetky oči vrátane majiteľa. Aby sa nepovedalo, babíí zobrala ešte jednu, že ju kúpime a zaplatíme i škodu. Ale majiteľ nám veľkoryso odpustil škodu. Akurát rozmýšľam, že keď príde k babíí, tak ju bude musieť dobre schovať, aby o ňu neprišla.

Okrem toho sa jej prerezal ďalší dolný zub. Takže v zásade nejí a nepije. Už 4. deň. Keď sa aj vyciká, pripomína mi to pomarančový džús, ako farbou tak i zápachom. Ved' to je tiež takmer vždy koncentrát. Takže takto hladná je celý deň uplakaná, usoplená a v noci vykrikuje cca 2 hodiny z postieľky mňam-mňam. Samozrejme, že po zanesení do kuchyne a prezentácie kompletného obsahu chladničky a skrinky na jedlo nič nechce. Väčšinou sa to skončí hrou na zapínanie mikrovlnky a ukazovaním na skrinku, kde má tato zásoby čokolády a gumových medvedíkov. Keď je tam s ňou tato, prídu späť spokojní a podľa modrých úst viem, že sa obaja natlačili cukríkmi. Potom nasleduje zamilované mama a blažené objatie s nasledujúcim zalomením na mojich rukách. Ospalá mama pozrie na hodiny, ukazujúce 01.30 a želá si dovolenku, alebo aspoň vypnutie zvuku svojho dieťaťa.

Hlavne slovíčka „more“, ktoré Milla vie podľa situácie podať asi v 4-otkávových variáciach. Jediná vec, ktorá jej ešte momentálne šmakuje je sirup od kašľa. Neustále, keď si naň spomenie ma odtiahne do kúpeľne a malým prstekom ukazuje na fľašku. Nechápem, ako je možné, že jej chutia takéto odporné somariny. Čím odpornejšie, tým to má radšej. V top rebríčku vedie zubná pasta a krémy, najmä Holtov, ten najsmradľavejší. S nadšením sa najprv celá ponatiera a stihne si pri mliaskaní pár dávok i dať. V každom prípade mala včera 1,5 roka a má 81 cm a 10 kg, takže spadá do priemeru, tak sa asi momentálne nebudem vzrušovať. Už som ustatá.

Radšej som zvolila novú metódu. Ráno vstanem o 30 minút skôr a modlím sa za nový deň, za trpezlivosť, vhodné slová, láskavý prístup, aby som dokázala ísť príkladom lásky bez podmienok. A na 2. strane za to, aby som vedela, kedy dať výprask. Nech som pomalá k hnevu. Aby, aj keď príde chvíľa, že treba v rámci aj ospravedlnila. No čo, som iba človek a tiež robím chyby. Tak si teraz vytvárame pravidlá a pomaly sa ich spolu učíme.

V spomínanej sobotu si poobede zobral Slavino službu pri malej a ja som s babii išla nakupovať a behať po meste. Po dlhej dobe som bola takto bez nej a prišlo mi to až zvláštne. Nik sa nevzpieral v kočíku, nerozčuľoval sa...jednoducho paráda. Pri Bastille sa konala nejaká veľká technopárty za doprovodu po zuby vyzbrojených policajných eskort a ľudí zproti narkotického, ktorí odchytávali podozrivo vyzerajúcich týpkov a prezerali ich. Babii sa ma v tej trme-vrme držala ako kliešť, ale už v prvej uličke, kde sme naďabali na parfumériu so bola znova voľná.

V nedeľu babii odletela a nám ostalo smutno. Išli sme pozrieť na bohoslužby do ďalšieho vybraného zboru. Ja som bola s Millou na besiedke a Slavino si vypočul anglické bohoslužby. Hneď ma informoval, že to asi nebudú protestantské bohoslužby, ale katolícke a že tam bol isto najmladší...takže pátranie po novom kostole pokračuje a my dúfame, že už niekde zakotvíme a budeme sa cítiť ako doma. Najbližšie ideme pozrieť do Versailles.

V nedeľu sme kúpili software na čítanie Brillkids. Rozmýšľala som nad ním už asi pol roka. Páči sa mi spôsob, akým sa dá naučiť čítať i malé deti zábavnou formou cez obrázky, vyslovovanie slov a videá. Aj tak ju budem musieť naučiť čítať v angličtine ja sama. Na Slovensku, keď sa raz vrátim sa slovenčinu a čítať slovensky naučí. A hlavne je to zábava i pre mňa. Za rok prejdeme spolu okolo 3000 slov. Nepredpokladám, že sa ich naučí všetky, ale niečo sa na ňu nalepí určite.

Robila som zoznam slov, ktoré už aktívne používa. Je ich okolo 70. pár je v slovenčine, tak asi 10. Tie, ktorými ju tatko najčastejšie ohlasuje.

No, nie, Milla, mommy, mama, daddy, babi, havo, key, cica, bird, drink, mňam, poo-poo, boo-boo, wee, ball, baby, whale, bug, chin, mouth, nose, hair, ear, yey, teeth, TV, big, duck, bee, bang, stick, tub, bath, buble, halo, moon, more, paper, draw, pen, where?, hinta-palinta, mak, amen, bible, book, up, down,

mine, moja, Tara, hijo, hippo, koala, panda, tree, apple, pear, dot, jump, bye-bye, pa-pa, bear, peas, green bean, tunnel, tam, pasta, brocoli, star, suasage, Tulli (oblúbený slimák zo seriálu).